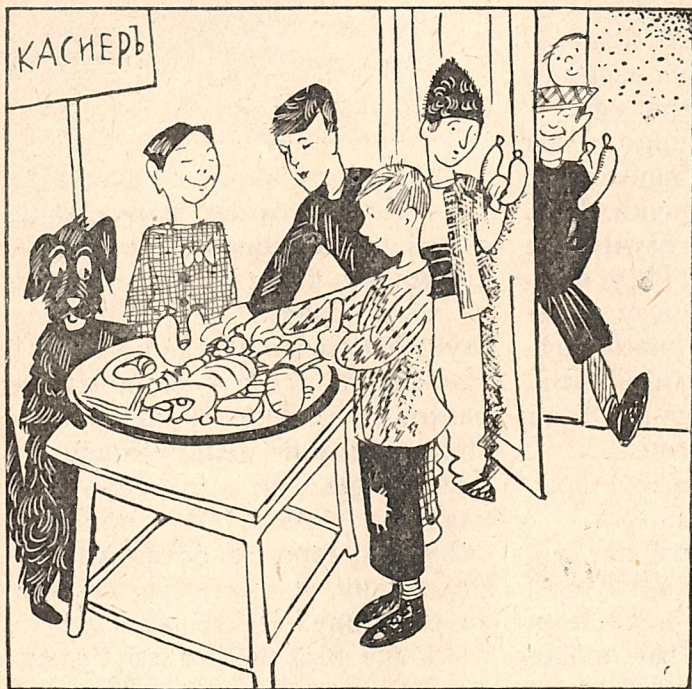

день блестяше отъ студъ. По уличката къмъ училището бързаха деца, и викаха: „Хайде беей, хайде на представление!“

При вратата на стаята се мждръше Асенъ и събираше въ една тепсия парчета кървавица и парчета баница. Повечето

генералъ, се разхождаше важно нагоре-надолу и току се пхаше задъ чергата. Отвреме навреме оттамъ се чуваше силенъ тропотъ.

Чиноветъ се изпълниха. Стотина очи блестяха — опулени, ухилени, нѣкой чакъ уплашени.

— Бате бе, ще гърмятъ ли? — питаше едно малко момченце.

— Нѣма да гърмятъ, ами ще разиграватъ мечка! — обади се нѣкой.

— Олеле, страхъ ме е! — извика едно момиченце.

Въ това време задъ чергата задрънка училищниятъ звънецъ.

Савата, Коста и Асенъ излѣзоха напредъ, до сцената, и изведнажъ стаята ечна отъ коледарска пѣсенъ:

деца нѣмаха съ какво да платятъ, но всички влѣзоха вжтре. Все пакъ събраха доста нѣщо. Вжтре разпореждаше Коста. Една голѣма черга закриваше дъното на стаята: тамъ бѣше сцената. Диню се мждръше въ жгъла, стисналъ вжжето, за да вдигне завесата, а Савата, като

„Тръгнали сж три овчаря,
Коледо, Коледо ле!“

Веднага Диню дръпна вжжето. Чергата се събра въ едина жгълъ. И на сцената блесна цѣла свѣтнала голѣма, клонеста елха, укичена съ златни орѣхи, съ запалени свѣщици, съ пѣстри картини изрѣзани отъ стари